

Mikkelsdag var høsthelligdag, indtil Struense afskaffede den i 1770.

- 29.9. 1916** Folketingsmand **Klaus Berntsen** talte om de gamle ordsprog, og han "fængslede" forsamlingen i 1½ time. Han fremkom med en lang række række dybe og åndfulde betragtninger i alvor og gammen.
Forstander **Lundby**, Lollands højskole, talte om teksten "Vi mennesker blev skabt til mand og kvinde. I kærlighed skulle vi lykkes finde"
- 29.9. 1917** Forstander **Rasmus Nielsen**, Særslev højskole, talte om Martin Luther, som væmmedes ved pavi Leo X' afladshandel, hvorfor Luther opslog sine 95 sætninger.
Forstander **Alfred Povlsen**, Ryslinge højskole, talte om kristendommens vilje til fred i hjertet, i våbenbraget, i hjemmene, i landet og på jorden.
- 29.9. 1918** Forstander **Hans Rosendal**, Lyngby højskole, talte om biskop og kirkeminister P. Chr. Kirkegaard og de vestjyske vittigheder og tungsind. Han nåede ikke at afslutte sit arbejde på at ændre valgmenighedsloven, før hans tungsind tog over.
holdt bibeltid.
- 29.9. 1919** Pastor **H.P.H. Gjevnø**, Grevinge, talte om den hellige nadver som åndelig fornyelse, ikke som syndsforladelse.
Lærer **Christiansen**, Askov, talte om den mærkelige bog "Avista" af den persiske vismand Saratoska ca. 600 år før Kristus. Bogen lære ligger tæt op ad kristendommen.
- 29.9. 1920** Pastor **Peter Riemann**, Fakse, talte om indholdet i bønnerne Fadervor.
Pastor **Harald Monrad-Frantzen**, Øster Egesborg, holdt bibeltid.
- 29.9. 1921** Forstander **A.D. Dalsgaard**, Sorø højskole, talte om digteren C. Hostrup, som brød op og læste til præst for bla. at udgive mere seriøse digte og skuespil.
Pastor **Tollestrup**, Toksværd, talte om menneskets evne til at ændre sine tanker i løbet af dagen, samt om menneskets sangvinske, melankolske, koleriske og flegmatiske temperamenter – som man bør have i erindring ved undervisning mv.
- 29.9. 1922** Pastor **Lundby**, Vemmelev, talte om de grusomhederne tyrkerne udførte i Smyrna, men hvor var trygheden og livets faste ankerplads uden kristendommen.
Højskoleforstander **Kvaale**, Norge, talte om verdenskrigens død og ødelæggelse i Frankrig, hvor en enke sørgede over sin faldne søn, som hun var kommet nærmere.
- 29.9. 1923** Forstander **Frederik Nørgaard**, Antvorskov højskole, talte ud fra Jonas Lies bog "Når jerntæppet falder" om at kaste masken og være sig selv i ydmyghed overfor Gud.
Pastor **Harald Monrad-Frantzen**, Øster Egesborg, talte om at være udelukket. Han omtalte, hvordan dansksindede sydslesvigere var blevet udelukket fra Danmark ved genforeningen i 1920 – om fattiges udelukkelse, samt den åndelige udelukkelse.
- 29.9. 1924** Forstander **Morten Nielsen**, Lundby landbrugsskole, talte om ungdommen, dens krav og uddannelse, og de ældres pligt til at støtte de unges krav.
Pastor **Bertelsen**, Fakse, talte om søndagen som hviledag, som undertiden blev en anstrengende dag.
- 29.9. 1925** Lærer **K. Ravnmark**, Spjellerup, talte fra linierne i Grundtvigs sang "Mens graven kastes, vuggen gynger" om at give livets værdier videre ved dagens dåd og det gode eksempel.
Pastor **Hans Janus Kring**, Stege, holdt et dybt religiøst foredrag ud fra Philips ord ved mødet mellem frelseren og apostlene.
- 29.9. 1926** Forstander **Rasmus Nielsen**, Særslev højskole, talte om Nordens apostel Ansgar.
Pastor **Jensen**, Keldby, læste Drachmanns eventyr "Prinsessen og det halve kongerige" og gjorde sig nogle tanker derom.
- 29.9. 1927** Forstander **Nørgaard**, Vestbirk højskole, blev præsenteret som den, der har igangsat arbejdet for at skabe Grundtvigs museum i Udby. Nørgaard talte om landsbyens jævne smed og dennes venskab med videnskabsmanden, prof. Rasmus Nielsen.
Pastor **Nørgaard**, Store Heddinge, talte ud fra høsten om fællesskab og –følelse.
- 29.9. 1928** Pastor **Jersin**, Væggerløse, talte om at være sig selv i par- oa. forhold. Forskelle udjævnes, så vi og vort sprog kommer til at ligne hinanden.
Censor **P.A. Rosenberg**, København, talte om Henrik Hertz, der har skrevet "Kong Renés datter" og mange andre skuespil – og som Rosenberg anså som en af de største danske digtere (der ligesom H.C. Andersen er kommet ud i verden).
- 29.9. 1929** Forstander **Vagn Møller**, Rødkilde højskole, talte om at engagere og udfolde sig og gøre en indsats. Grundtvig kunne røre op og gøre en indsats.
Provst **Alsbo**, Højrup, talte om allehelgen og katolikkernes meget større opmærksomhed overfor de afdøde.
- 10.11. 1930** **Mortensdagsmøde**. Censor **P.A. Rosenberg**, København, talte om J.L. Heiberg, der i sin tid var en meget anset kritiker og tog stilling til god og dårlig digtning, skrev selv kun få dukkekomedier, og han var ikke den store digter.

Dette blev det sidste Mikkelsdagsmøde, arrangeret af Foreningen af Indbydere til Folkemøder i Sydsjælland.

29.9.1916

Efteraarsmøde

i
Præstø.

Foreningen til Folkemø-
ders Afholdelse i Sydsjælland
holder

Møde paa Frederiksminde

Fredag den 29. September,
Kl. 2.

Folketingsmand Klaus Bernt-
sen og
Højskoleforstander Lundby, Sølle-
sted, Lolland, vil tale.

Ophold mellem Talerne.

Adgang 35 Øre.

P. F. V.

Dam & Mejnertsen.

Præstø Avis den 27.9.1916

Taler 1: Folketingsmand **Klaus Berntsen**,
Fyn

http://da.wikipedia.org/wiki/Klaus_Berntsen

Taler 2: Forstander **Lundby**, Lollands
højskole

<http://www.idestrup.info/lokalhistorie/forsamlingshuset.htm>

601 betalende voksne deltagere a' 0,35 kr.

Klaus Berntsen

Præstø Avis den 28.9.1916:

Lokalt for Præstø og Omegn.

Efteraarsmødet paa Frederiksminde

paa Fredag Eftermiddag bliver sikkert et stort Møde, saa det vil knibe med at skaffe Plads i Frederiksmindes Sal, og holde Mødet ude i det fri for Indbyderne jo ikke godt indlade sig paa nu saa sent paa Aaret. Men for at skaffe Plads til saa mange som mulig bliver det ordnet saaledes, at Indgangen ikke bliver i Gavlens, men ad Verandaen. Derved kan der være adskillig flere Mennesker i Salen, naar hele Forhøjningen bliver optaget, og der saa bliver talt fra den modsatte Side af Salen.

Præstø Avis den 1.10.1916:

Mødet Fredag Eftermiddag paa "Frederiksminde" i Præstø, hvortil der var indbudt af "Udvalget for Folkemøders Afholdelse i Sydsjælland", blev et i alle Maader godt Møde.

Deltagelsen var stor, idet der var mødt op imod 700 Tilhørere, saa det sned jo med Pladsen i Salen, og der blev talt godt af Folketingsmand Klaus Berntsen og Højskoleforstander, Pastor Lundby, Lolland. Berntsen talte om vore gamle Ordsprog, og saa kan som han fortælle og holde en stor Forsamling i Aande gennem et halvanden Time langt Foredrag. Hr. Berntsen ønskede imidlertid ikke Referat af Foredraget.

Efter en Times Pause holdt Højskoleforstander Lundby et aandsfuldt Foredrag, som hørtes med stor Opmærksomhed.

Forstander Dam,

Brøderup,

bød den store Forsamling og Talerne velkommen og mindede om den Udbyrdelse af Møderne, som havde fundet Sted, saa der nu hvert Aar, foruden Grundlovsmødet i Mozenstrup, vilde blive holdt Møder Fastelavs Mandag i Næstved, i Borningborg 15. Juni og Mikkeldagsmøde i Præstø.

Han udtalte Haabet om et godt Møde, at det maatte blive som en god aandelig Høst, der kunde hjælpe til at give Styrke og Kraft i disse Trængselstider.

Efter Sangen: "Den Bonde, som vil lede sin Abling med Forstand", talte

Folketingsmand Kl. Berntsen

om de gamle danske Ordsprog som en kostelig Skat fra Fædrene, en Skat, vi maa holde i Agt og Værd, saa vi ogsaa kan efterlade dem til den kommende Elægt; thi de indeholder udmærkede Veberegler. Et saadant Ordsprog som det kendte:

"Der er godt at være Part i Fasten, Bonde i Julen, Præst i Paasken og Jøl i Høsten". Og hertil knyttede saa Taleren en lang Række dybe og aandsfulde Betragtninger i Alvor og Gammen, mest dog alvorlige, som blev fulgt i stor Opmærksomhed.

Men, som Taleren udtrykte sig, det var et Foredrag indrettet for Tilhørerne, som han ikke ønskede refereret.

Der var efter Hr. Berntsens Foredrag en Times Ophold. Da Tilhørerne atter var samlet i Salen, sang man: "Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord", hvorefter

Højskoleforfatter Lundby

talte ud fra Digtlinjerne: „Vi Mennesker blev skabt til Mand og Kvinde. I Kærlighed skulde vi Lykken finde“.

En norsk Forfatter fortæller om en Hyrde, der gik med sin Hjord. I sin Enlig'ed kom han da til at tænke paa, hvorfra han var kommet, og hvorfra alt, hvad han saa om sig, var kommet, og han udbrød da: Stor er du, som har skabt alt dette. Jeg bøjer mig for dig og tilbeder dig. Men han mødte saa en Kvinde, som han synes var skønnere end alt andet, og særlig beundrede han hendes vidunderlige Øjne. Hun gav ham sit Ja og de to var lykkelige. Men under denne Lykke glemte han at bøje sig for ham, der havde skabt alt. Men Eabnet sad i hans Sjæl, og en Dag, han atter drog ud med sin Harehjord, hørte han en Røst, som sagde: Hvorfor har du glemt mig, der har skabt alt i Himlen og paa Jorden. Vil du tjene mig, vil jeg velsigne dig og alt dit. Da paa en Gang følte han al Sorg og Eabn sinde bøl, og han fik Velsignelsen ved atter at møde sin Gud. Dette fortæller, at der er Trang til baade at eje og finde Kærlighed.

Der er vel intet, der er skrevet mere om, end om Forholdet mellem Mand og Kvinde. I den ældre Digtning var det saaledes, at de altid fik hinanden og blev lykkelige. I den nyere Litteratur, særlig med Henrik Ibsen, begyndte man med Egetskabet, og at de stilles. I „Et Dukkehjem“ gaar Nora, og ingen ved, om hun vender tilbage. Man skildrer med særlig Fortærlighed de ulykkelige Egetskaber, det er de „interessanteste“, og der er selvfølgelig mange af disse. Men De skal sige til de unge, at de ikke maa gifte sig af Blygt, for det fører ikke til Lykke, men tiest til Forbandelse. Det er noget af det værste at gaa ind i et Forhold, hvor Hjertet ikke er med. Egetskabet er noget af det vanskeligste;

dette, at to Mennesker med forskellige Anlæg og Udvikling skal leve sammen, er noget af et Under, om det gaar godt; gaar det, er det med Guds Hjælp. „Vi Mennesker skabtes som Mand og Kvinde. I Kærlighed skulde vi Lykken finde“. Men mange tager dette for letindigt, de spiller Halløj med Kærligheden, i Stedet for at de skulde have den dybeste Respekt for den, og deraf kommer de mange ulykkelige Egetskaber. Men har de to fundet og bundet hinanden i Forstaaelse af det bedste og højeste, saa kan der stables Fortrolighed og Tillid til hinanden, og det skaber Lykke og stor Rigdom i Hjemmet

af den dybeste Art. Skal Lykken skrives, da maa der være Forbindelse med Guds Menighed. Mand og Hustru maa aldrig lade gro Græs paa deres Kirkesti, gør de dette, ja, saa kommer Ulykken i Egetskabet saa let. Saa raabes der paa Skilsmisse, man vil bort fra alle Vaand. Men sker det, siger den norske Præst Klavenes, da gaar det til Helvede med Slægten, da gaar de luft ned i Afsgrunden. Det er stærke Ord, men er de for stærke?

Hjemmet og Egetskabet og disse Gudsforhold, det er det, som bærer Samfundet, gaar det til Grunde, saa staar Samfundet for Fald. Men Gud ste Lov, der er mange, som bygger de gode Hjem, med godt Samliv mellem Mand og Kvinde, hvor man har lært at tale ud og øere over med hinanden. Men det skal ste i Forhold til den levende Gud, for han alene kan hjælpe over de mørke Dage. Men det vilde være en Guds Lykke, om man allerede i de unge Dage lærer at forstaa noget af dette, at vi ikke alene stables som Mand og Kvinde, men stables i Guds Villende, og at Kærligheden er den gode Magt i Livet. Saa stables der gode Hjem, hvor der kan leves et rigt og skönt Liv, godt for Børnene at vokse op i. Og vi maa haabe, at der altid i vort Land maa være Tusinder af Hjem, med levende Forbindelse med Gud i Himlen, at Græsset ikke skal gro for højt mellem Hjem og Kirke, da tror jeg, at vort Folk vil have en god og rig Fremtid.

„Jord, i hvis Favn.“

Pastor Meinertsen:

Naar vi har holdt dette Efteraarsmøde, saa har vor Tanke dermed været, at det skulde være i Slægt med vore Efteraarsmøder rundt om paa vore Højskoler. Disse Efteraarsmøder har sikker nok ingen Forbindelse med Peder Larsen Stræppenborgs Høstmøder i sin Tid, hvor han samlede Egnens Folk til Tale og Sang. De begyndte derefter paa Aftov Højskole, og derfra gif de saa videre om. Disse Efteraarsmøder har været som en Høst fra Aandens Rige, og kan vi i nogen Måde sige det om dette Møde, saa maa vi sige Ja.

Naar vi nu har uddiødet Møderne ogsaa til Næstved, Bordingborg og Præstø, da tænker vi, om vi maaste til næste Aar kan gaa endnu et lille Skridt videre, og begynde disse Møder med Gudsstjeneste, og sfer det, saa haaber vi, at det ogsaa vil vinde Tilslutning.

Vi takker alle, der er kommet i Dag, og vi har Grund til at takke baade Talere og Tilhørere, for vi har haft et godt Møde.

Med Sangen: „Alt staar i Guds Faderhånd“, sluttede Mødet.

25.9.1917

Mikkeldagsmøder i Præstø

afholdes

Tirsdag d. 25. Septbr.

Gudstjeneste i Kirken Kl. 1 $\frac{1}{2}$,
hvor Pastor Ravn Jensen, Gyl-
ling, prædiker og holder Altørgang

Møde paa Frederiksminde
Kl. 4 med **Foredrag** af Højskole-
forstander Alfred Povlsen, Rys-
linge, og R. S. Nielsen, Særslev.

Adgang til Mødet betales med 50 Ør.
Salmebogen benyttes i Kirken og
trykte Sange til Mødet.

**Foreningen af Indbydere
til Folkemøder i
Sydsjælland.**

Præstø Avis den 22.9.1917

Præstø Avis den 27.9.1917:

Taler 1: Forstander **Alfred Povlsen**, Ryslinge
højskole

[http://www.denstoredanske.dk/Danmarks_g
eografi og historie/Danmarks historie/Dan
mark 1849-1945/Alfred Povlsen](http://www.denstoredanske.dk/Danmarks_geografi_og_historie/Danmarks_historie/Danmark_1849-1945/Alfred_Povlsen)

Taler 2: Forstander **Rasmus Nielsen**,
Særslev højskole

[http://www.denstoredanske.dk/Dansk Biogr
afisk Leksikon/Uddannelse og undervisning
/H%C3%B8jskoleforstander/Rasmus Nielsen](http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Uddannelse_og_undervisning/H%C3%B8jskoleforstander/Rasmus_Nielsen)

533 betalende voksne deltagere a' 0,50 kr.

ALFRED POVLSSEN.
Alfred Povlsen

Rasmus Nielsen

Mikkeldags- mødet i Præstø.

Det blev et udmærket Møde, Ud-
valget for Folkemøders Afholdelse
i Sydsjælland holdt i Præstø
Tirsdag Eftermiddag; der var
mødt mange, baade i Kirken og
paa „Frederiksminde“, flest dog
det sidste Sted, hvor Salen og de
tilstødende Lokaler var stuvende
fulde; men ogsaa i Kirken, hvor
Pastor Ravn Jensen prædike-
tede og holdt Altørgang, var alle
Siddepladser optagne.

I det hele maa det siges, at
disse Møder har vist, at Folk ger-
ne vil samles og høre et godt
Ord til styrkelse og Opmuntring
i disse tunge Tider, og der lyder
allerede Ønsker om at afholde
Møder endnu flere Steder i Syd-
sjælland, og disse Ønsker vil Ud-
valget sikkert saa vidt muligt imø-
dekomme.

I Kirken

prædikede Pastor Ravn Jen-
sen om den fattige Enkes Ør-
ring i Jerusalems Tempel, hvor-
om der fortælles i Markus Evan-
gelium, 12. Kapitel. Hun lagde
kun en eneste Skilling; men Je-
sus lagde dog til sine Disciple,
at denne fattige Enke lagde mere
deri, end alle de andre, for de
lagde af deres Overskud, men hun
ofrede alt, hvad hun ejede. Naar
vi hører Jesus Tale herom, saa
forstaar vi, at der er noget højere
med i Enkens Gave. Hun har følt
Trang til at give; der har været
en Gæld, hun vilde afbetale til
noget, hun elskede højest i Ver-
den. Hun gav alt, hvad hun
ejede, hun gav af et fuldt Hjer-
te. Og det er dette, som pryder
en Gave, at den kommer fra
Hjertet. Hun havde forstaaet at
give, saa det var Gud til Vel-
behag. Derfor faar den fattige
Enke ogsaa Velsignelse af Gaven,
hun gav. Hun faar Trøst og
Styrke. Forstaar vi Mennesker at
komme i Forhold til Gud, saa
giver hen os ogsaa Trøst og
Styrke, ja det, som er det bedste,
vore Synders Forladelse, saa vi
faar Arveret til Guds evige Rige.

Efter Prædiken var der stor
Altørgang.

Pastor Meinertsen, Mern,
bød velkommen.

Efter Sangen: „Jeg var en
Munk i Saksenland“, talte

Højskoleforstander R. S. Nielsen, Særslev,

om Morten Luther. Taleren stil-
drede i et klart og livligt Fore-
drag, hvorledes Luther væmme-
des ved Pave Leo den Tiendes
Afladshandel, der netop paa hans
Tid var paa sit højeste. Luther
skrev til Erkebiskoppen og Kirkens
andre høje Mænd om Sagen, men
forgæves. Der skete ingen Foran-
dring.

Da var det, at Luther som den
sandhedsærlige Mand, han var,
traadte frem. Han vidste, at man
fik ikke sine Synders Forladelse
for saa lidt. Han havde selv
gaaet i en haard Skole, selv stridt
Troens haarde Strid for at faa
sine Synders Forladelse. Under
denne Strid var han flygtet til
Klosteret og der forsogt at omfabe
sig selv. Han havde været i Rom,
krobet op af Pilatusstrappen, kys-
set Pavens Fødder og alt, hvad
en god Katolik gjorde, men havde
dog ingen Fred fundet.

Efter Hjemkomsten havde han
saa en stille Gerning i Witten-
berg, hvor han samlede Ang-
dommen om sig og udfoldede der
en stor og rig Gerning. Da var
det, at Johan Tetfel kom ras-
tende med en Afladskiste, og da
var Luther færdig til at slaa til.
Nu kaldt Hammerslagene paa Kir-
teporten i Wittenberg. Med de 95
Sætninger oprinder en ny Tid,
frem til ny og rigere Tider for
vort Kristenliv. Luther vidste, at
man kun gennem Anger naar frem
til sine Synders Forladelse; den
faas for intet, naar man blot
kommer til Gud med en angrende
Sjæl.

Højskoleforstander
Alfred Poulsen.

Kristendommen er i en Sum Frelsens Evangelium. Fred paa Jorden klinger gennem alle Kristnes Liv. Kristendommen vil Fred, ikke blot Hjertesfreden, den, der giver Ro midt i Vaabenbraget, den vil Fred i Hjemmene, Fred i Landet og Fred paa Jorden. Kristendommen bøjer Hjerterne, saa man kan hjælpe hverandre.

Det var Kristus, der sagde disse Ord: Du skal elske din Fjende, velsigne den, der forbander dig, og gøre vel mod den, der hader og forfølger dig. Og saa gaar Kristne Mennesker i Krig, forfølger og hader hverandre, og det har de gjort fra Hedenskabets Dage. Det er ufrivilligt det at gaa i Krig og dræbe hinanden. Var vi sande Kristne kunde vi ikke være med i dette, saa maatte vi sige: Her lyder vi Gud og ikke noget Menneske. Det er dette Spørgsmaal, der kommer ind paa Livet af os i denne Tid, og vi maa ikke komme for hurtigt over det, saa vi siger som Søren Kirkegaard: Der

har ingen Kristen været i Verden uden Jesus. Alle de andre har svigtet og bragt Ulykke i Stedet for Hjælp. Ja, det er et Spørgsmaal, som gennem Tiderne har beskæftiget mange, for der stulde dog vel ikke en Ulykke til som denne Krig for at saa os til at tage Stilling hertil.

Det Spørgsmaal, om vi kan undlade at være med, lade være at løfte Haand mod noget Menneske, kan det staa sin Prøve, naar det praktiseres i Livet? Vi skal jo elske vor Fjende, vi skal velsigne den, der hader en. Han, der sagde dette, har villet indskræmpe os Kærlighedens Sidelag, og ud fra den Følelse skal vi handle, og derudfra skal vi svare paa Spørgsmaalet. Hvis der siges, at jeg ikke maa løfte Haand mod nogen, saa vil jeg sige: Hvis nogen krænker det, som jeg har lært, dem, der slaar mig nær, vil slaa dem ned, saa værner jeg om det, om det saa end gælder mit Liv eller Voldsmændens Liv, jeg værner om det bedste i mig. Derfor kalder jeg Tolstojs Syn paa dette Spørgsmaal, Militærnægternes osv. for hyggelige, for Livet har givet os den Dobbeltthed, at vi nok er Borgere i Guds Rige, men vi er tillige Borgere her paa Jorden, saa naar Lov og Orden kalder paa os, saa maa vi møde. Det skal værnes, alt det Gud har givet os her nede, og som er os dyrebart. Vi kan endnu ikke nedlægge Vaabnene i denne Verden, der er fuld af Blod og Brand. Men dermed er ikke

det sidste Ord sagt i denne Sag, for alle Kristne maa føle det saaledes, at vi her er inde under det, der er Djævelens Væsen. Derfor maa Kristne sige, at vi maa gaa ind under de strænge Naar, Verden byder os, men vi maa ikke blive der. Vi maa arbejde efter at komme ud af disse Trængsler. Og er denne Krig ikke Vendepunktet? Er der nu naaet Højden i Krigens Historie? Jo, jeg tror paa det, jeg tror det er muligt at komme ud af den anarkistiske Tilstand, og at det nu netop er Øjeblikket. Fred paa Jorden, det vil blive Kravet. Og bliver det Krigens Resultat, da er den ikke ført forgæves. Det er Broderskabets Mand, der lyder, det er Kravet, som alle maa lyde, saa vi kan naa til en Retsordning, der gælder det hele Verdenssamfund, hvor Soldaterne kan afløses af Politiet.

I dette Arbejde kalder jeg paa de Kristne, og Gud give, at Kirkens Klokke aldrig mere skal omstøbes til Mordvaaben, og Gud give, at naar Klokkerne forhaabentlig snart ringer Fred over Jorden, det da maa være en Fred, som er varig. Den sande Fred paa Jorden kommer dog først, naar Menneskene i Idmyghed har bøjet Knæ for Kærlighedens Gud.

Pastor Meinertsen taltede Talerne og den store Forsamling for det gode Møde, og med Sangen „Dejlig er Jorden“ sluttede Mødet.

29.9.1918

Kirkeligt Møde

afholdes i Præstø Mikkelsdag,
Søndag den 29. Septbr.

Kl. 1½: Gudstjeneste i Kirken,
hvor Pastor Hansen prædiker
og Pastor Mygind holder Alter-
gang.

**Kl. 4: Møde paa Frederiks-
minde** med Foredrag af
Højskoleforstander Rosendal,
Lyngby, og Pastor Monrad-
Frantzen, Ø. Egesborg.
Adgang til Mødet 50 Øre.

Meinertsen & Dam.

Næstved Tidende den 24.9.1918

258 betalende voksne deltagere a' 0,50 kr.

Taler 1: Forstander **Hans Rosendal**,
Grundtvigs højskole, Lyngby
http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Uddannelse_og_undervisning/H%C3%B8jskoleforstander/Hans_Rosendal

Taler 2: Pastor **Harald Monrad-Frantzen**,
Øster Egesborg
<http://www.darlington.dk/page82.html>

H. ROSENDAL.
Hans Rosendal

Præstø Avis den 1.10.1918:

Kirkeligt Møde.

Mikkelsdagsmødet i Præstø.

Det kirkelige Møde, som Udvalget for Folkemøder i Sydsjælland Søndag holdt i Præstø, og som har faaet Navnet „Mikkelsdagsmødet“, var det tredje i Rækken af disse Møder. Tilslutningen var ikke paa langt nær saa stor som de foregaaende Aar. Om Grunden hertil var den, at Mødet holdtes paa en Søndag, hvad nogle mente, skal vi ikke kunne sige. Der var knapt 300 Mennesker til Stede.

Mødet begyndte med

Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Hansen, Præstø, prædikede over Daagens Tekst: „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er Vingaaersmanden“.

Pastor Mygind, Allerslev, holdt Skrifletalen og forrettede Tjeneste ved Alteret.

Bed Mødet paa „Frederiksminde“ talte Forstander Rosendal, Lyngby, og Pastor Monrad-Frantzen, Ø. Egesborg.

Mødet paa Frederiksminde.

Efter at Pastor Meinertsen havde budt velkommen, talte

Forstander Rosendal

om Biskop P. Chr. Kierkegaard, og viste i et dygtigt Foredrag denne store Mand's Liv og Virken. Kierkegaard stammer fra Landsbyen Sædding i Vestjylland, en Egn, hvor Folk har Hang til Bittigheder, men ogsaa til lidt Tungtsind, og dette Tungtsind mærkes stærkt hos P. Chr. Kierkegaard. Hans Fader gik som Dreng og vogtede Køerne paa Marken, og paa en fludsuld, kald Efteraarsdag blev han saa gram i Hu, at han gik op paa en Høj og forbandede Gud, og dette ubefindige Skridt hænger som en Ulykke over ham. Faderen glemte aldrig, at han havde forbandet Gud; han kom til København i Købmandslære, blev senere Købmand og Rigdommen strømmede ind til ham.

Paa sit Dødsleje fortalte han sine to Sønner om den Begivenhed paa Højen, og dette gjorde et meget stærkt Indtryk paa dem og gjorde deres Sind tungt. P. Chr. Kierkegaard studerede Teologi og blev snart kendt som en lærd Mand.

1842 blev Kierkegaard Præst i Bederåsborg ved Sorø, og Rosendal fortalte herfra meget interessant om den Konflikt, Kierkegaard der havde angaaende Baptisternes Bøns Daab. 1857 blev Kierkegaard Biskop i Aalborg og 1867 blev han Kultusminister i Grev Frijs Ministerium, væsentlig for at ordne de kirkelige Forhold: Valgmenighedsloven i Anledning af Vilh. Virtedals Afstedigelse som Præst i Rygslinge, hvor Menigheden alligevel holdt fast paa ham som Præst.

Kierkegaard forelagde ogsaa Valgmenighedsloven, men naaede ikke at føre den igennem, og dette hjalp ikke paa hans Tungtsind, der tog mere og mere til med Aarene. Han kom til at se sin Slægt og sig selv forladt af Gud for Faderens Forshyndelse; han søgte og fik sin Afsted som Biskop, prædikede en Tid for de fattige i Aalborg, men efter 1883 var hans Tilværelse som en Nat uden Stjerner.

Pastor Monrad Frantzen holdt en Bibeltime.

Ud fra Paulus Brev til Korintherne, 3. Kap., 4.-18. Vers, holdt han et fængslende, aandsbærent Foredrag, som ikke skal refereres.

Pastor Meinertsen sluttede derefter Mødet med en Lat saavel til Talerne som Tilhørerne.

Med Salmen „Dejlig er Jorden“ sluttede Mødet.

29.9.1919

Mikkelsdagsmøde

afholdes i **Præstø Mandagen den 29. September**. Kl. 1 $\frac{1}{2}$: Gudstjeneste i Kirken. Pastor Conradsen, Førlev, prædiker, og Pastor Jørgensen, Kallehave, holder Altergang.

Kl. 4: **Møde paa Frederiksminde**. Pastor Gjevno, Grevinge, og Højskolelærer Christiansen, Askov, taler.

Adgang 50 Øre.

Dam og Meinertsen.

Præstø Avis den 24.9.1919

Taler 1: Pastor **Hans Peter Hansen Gjevno**, Grevinge

[http://verner-](http://verner-asholt.dk/webtrees1/individual.php?pid=I4425&ged=Stevns%20sl%C3%A6gt)

[asholt.dk/webtrees1/individual.php?pid=I4425](http://verner-asholt.dk/webtrees1/individual.php?pid=I4425&ged=Stevns%20sl%C3%A6gt)

[&ged=Stevns%20sl%C3%A6gt](http://verner-asholt.dk/webtrees1/individual.php?pid=I4425&ged=Stevns%20sl%C3%A6gt)

Taler 2: Lærer cand.mag. **Christiansen**, Askov højskole

225 betalende voksne deltagere a' 0,50 kr.

Præstø Avis den 1.10.1919:

Mikkelsdagsmødet i Præstø

Måndag Eftermiddag var vel knapt saa godt besøgt som de tidligere Mars Møder. Det var gode Ord, der blev talt først i Kirken og senere i Frederiksmindes Sal, hvor der var mødt op imod 300 Tilhører.

Mødet begyndte med Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Conradsen, Førlev, prædikede ud fra Ordene i Lukas Evangelium: „Salige er de Øjne, som se det, & se.“

Pastor Jørgensen, Kallehave, holdt Striftetalen og tog til Aftr.

Kl. 4 holdtes Møde i Frederiksmindes Sal, hvor der blev talt af Pastor Gjevno, Grevinge, og Højskolelærer, cand. mag. Christiansen, Askov.

Provst Meinertsen, Mern, indledede med at minde om de gamle Højsgilder, der nu er gaaet af Brug. Naar vi har begyndt disse Højsfejer, saa kunde vi ogsaa kalde dem Efteraarsmøder, naar i Slægt med de gamle, grundtvigske Vennemøder. Vi samles her til disse Møder for at styrkes og oplives, og i Haabet om, at dette ogsaa maa ske i Dag.

Pastor Gjevno talte om den hellige Nadver, vejen paa Grundlag af en Bog, af Læseren Otto Waener, Gjylling, der udgiver om dette Emne.

Foredraget var en Fortællelse af det Foredrag, Pastor Gjevno holdt 10. Juni i Mern Præstegaards Høje om Otto Wøllers Læremøder om Daaben, og som vi den Gang omtalte. For Otto Wøller er Daaben Gensødelse. Der fødes det Gudsbillede, der er nedlagt i os ved Skabelsen. Det er et begyndende Liv, der videre udvikles med Anlæg og Mulighed, men med Liv til Opfyldelse, naar det faar den aandelige Næring. Det gælder om, at der sker en stadig Fornyelse, og denne Fornyelse tilføres ved Nadveren. Taleren viste det forklarede i, at Nadveren betragtes som Syndsforladelse i Stedet for aandelig Vækst og Næring. Det forklarede ligger i, at Skriftemaalet er føjet til Nadveren, saa Skriftemaallet for mange staar som det væsentlige. Nadveren er et Kærlighedsmaaltid, der styrker Menneskelivet og Menighedslivet, ja, er en Betingelse for dette Vækst og Trivsel. Nadveren er Bindeleddet mellem Helgen her og Helgen hjt. Vi kan ikke forstaa dette, men vi har Lov til at tro det, at Nadverbordet gaar helt ind gennem Død og Grav.

Lærer Christiansen talte om den mærkelige Bog, „Avista“, af den persiske Vizmand Savatosta, som findes paa det egl. Bibliotek i København, og som er skrevet ca. 600 Aar før Kristus. En mærkelig Bog, der kun er kendt af saa, fordi kun saa har kunnet tyde den. Dens Lære ligger nær op ad den kristne Lære, viser frem til en Gud, der som den

bise leder og ordner alle Jordens Forhold, og viser en meget stor Fortællelse af Jordelivets og Arbejdets Betydning, særlig overfor Landbruget, hvis Udøvere prisen særligt højt.

Foredraget var rigt og lærerigt for vor Tid, men det egnede sig ligesom Pastor Gjevno's ikke for Referat.

Provst Meinertsen bragte Talerne en Tak for deres gode Foredrag, og med Sangen „Guds Ord det er vort Arvegods“ sluttede Mødet.

29.9.1920

Næstved Tidende den 24.9.1920

Mikkelsdagsmødet
i Præstø

Onsdag Eftermiddag havde samlet god Tilslutning, og det blev et godt Møde.

Mødet begyndte med Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Jensen, Kjeldby, prædikede over Ordet: „Som man saar, skal man høste“.

Provst Meinertsen holdt Skrifttalen og tog til Alters.

Mødet paa „Frederiksminde“ ved 4-Tiden havde samlet ca. 250 Tilhørere.

Provst Meinertsen indledede og udtalte Haabet om et godt Høstmøde, og efter Sangen: „Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord“, talte

Pastor Riemann, Fakse,
om Bønnen: „Fader vor, du som er i Himmelen“. I et klart, inderligt, tankevækkende Foredrag, der ikke egnede sig for Referat, viste Taleren, hvilken Betydning denne Bøn har, viste, hvorledes det gælder om for hver enkelt at gøre Guds Villie, hver paa den Plads, vi er sat i, selv om den ser vanskelig ud. Man skal gøre sin Gerning for Guds Ansigt under sin Samvittigheds Ansvar, saa høster man Glæden af sit Arbejde, og Livet vil vokse i os. Vi maa bede Gud fri os for den Fjende, som vil lægge alt øde i vor Sjæl og overgive vor Aand i Gud Faders Haand, hvor det onde ikke længer har Magt. Alt, hvad vi timeligt har Brug for, er inde-sluttet i denne Bøn, og beder vi den inderligt i Tro paa Guds Aands Kraft i os, saa vil den styrke vort Liv, saa det bliver til Velsignelse.

Taler 1: Pastor Peter Riemann, Fakse

Taler 2: Pastor Harald Monrad-Frantzen,
Øster Egesborg
<http://www.darlington.dk/page82.html>

207 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Næstved Tidende den 30.9.1920:

Pastor Monrad Frantzen,
Ø. Egesborg,

holdt derefter en Bibeltime. Det Sted i Bibelen, han talte om, var Galaterbrevets 3. Kapitel, 1. til 14. Vers, hvor Apostlen Paulus strængt taler Galaterne til Rette som uforstandige Galater, fordi de havde forsømt at holde det Kristenliv i Live, som han ved sin Rejse havde begyndt blandt dem. Kristendommen er Liv og har Kraft i sig til Vækst med alle Livets Ejendommeligheder, men dette Kristenliv taaler ikke at blive forsømt, og det var denne Forsømmelse, Galaterne havde gjort sig skyldige i. De var bukkede under for de kødelige Fristelser, som dræber alt ægte Menneskeliv.

Paulus viser dem gennem Jesu Liv, til sidst paa Korsets Træ, tilbage til Troen, som det eneste, der kan føre tilbage fra Frafaldet, Troen paa Vor Herre Jesus Kristus, som er Livet og har givet os Livet, den Livsens Kilde, som vi har mødt den i vor Daab, og med alle de troendes Vidnesbyrd.

Men den Bibeltime egnede sig ikke for Referat.

Provst Meinertsen sluttede Mødet. De to Ting, der skal til for at faa et godt Møde, er de gode Ord og en Forsamling, der kan tage imod dem. Det har vi haft i Dag, og derfor Tak til Taleren og den store Forsamling. Og saa ønsker vi Guds Velsignelse over Mødet og de gode Ord, der er talt.

Med Sangen „Guds Ord det er vort Arvegods“ sluttede Mødet.

29.9.1921

Mikkelsdagsmødet i Præstø.

Det aarlige Mikkelsdagsmøde afholdes i Præstø Torsdag den 29. September.

Kl. 1 Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Thomsen fra Samsø prædikede og holder Altergang.

Kl. 4 Møde paa Frederiksminde, hvor Pastor Tollestrup, Toksværd, og Højskoleforstander Dalsgaard, Sorø, taler.

Adgang til Mødet 75 Øre.

Dam og Meinertsen.

Næstved Tidende den 23.9.1921

Mikkelsdagsmødet i Præstø.

Torsdag Eftermiddag holdtes det aarlige Mikkelsdagsmøde i Præstø, hvortil Udvalget for Folkemøder i Sydsjælland er Indbydere.

Mødet begyndte med Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Thomsen, Samsø, prædikede og holdt Altergang.

Kl. 4 holdtes Møde i Frederiksmindes Sal, hvor der blev talt af Højskoleforst. Dalsgaard, Sorø, og Pastor Tollestrup, Toksværd.

Tilslutningen kunde været noget bedre, særlig til Gudstjenesten. Til Mødet i Salen var der ca. 200 Tilhørere.

I Kirken

prædikede Pastor Thomsen over Ordene i Johannes' Evangelium: Jeg er den gode Hyrde, og den gode Hyrde sætter sit Liv til for Aarene.

Det var et kraftigt, men tillige sjældent varmt og inderligt Vidnesbyrd om Guds Kærlighed til Mennesker.

Mødet paa Frederiksminde.

Efter Salmen „Nu falmer Skoven trindt om Land“, bød Provst Meinertsen velkommen og mindede om de mange Efteraars-Møder trindt om Land, Møder, der har deres Rod fra de gamle Høstmøder, som dem, P. Larsen, Dons, holdt som Høstgilder. Disse Møder skal styrke Aandslivets Vækst, saa de kan hjælpe til et jævnt og muntret Liv i Lys af Evigheden.

Taler 1: Pastor Tollestrup, Toksværd

Taler 2: Forstander A. D. Dalsgaard, Sorø højskole

<http://www.soroe-hojskoleforening.dk/historie.htm>

179 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Højskoleforst. Dalsgaard talte om Digteren og Præsten C. Hostrup, der var elsket som faa i vort Folk. Det var han allerede, da han som ung Student havde skrevet sine Komedier, og det er let forstaaeligt, for der var ingen mere folkelig Digter end han.

At Hostrup saa brat afbrød sin Digtergerning paa Halvvejen for at blive Præst, forundrede de fleste, og et københavnsk Blad kunde ikke forstaa, at der var nogen Mening i at gøre en „Komedieskriver“ til Præst. Havde det endda været for en københavnsk Menighed, men helt ovre i et Hedesogn, som Silkeborg da var, det forstod man ikke.

Det var i 1856, at Hostrup sagde Farvel til sin Ungdomsgerning og, som man sagde, brød Staven derover. Selv var han vel nok Skyld i denne Dom, idet et Digt, som han i de Dage skrev, kunde udtydes som saadant. Det sluttede med Linierne: „Og gik der en Smule Digter tabt, et Menneske blev der bevaret“.

Men det var ikke Hostrups Mening at bryde Staven over sin Digtergerning; han skrev jo netop efter den Tid en Del af sine lødigste og skønneste Sange, og højt op i Aarene skrev han igen Skuespil fulde af Lune og Vid. Nej, han følte blot, at han havde noget andet at give, noget, der var mere i Pagt med det inderste i ham selv; han vilde være Præst. Han blev fristet med Tilbudet om at blive Direktør ved „Casino“; men der var intet, som kunde rokke hans Bestemmelse.

Taleren gav derefter i faa, spredte Træk et Billede af Hostrup som Præst. Det var et jævnt, men fængslende Vidnesbyrd, Hostrup havde at bringe, hvor man følte, der var en Personlighed, der talte. Det var Budskabet om, at Gud elsker Menneskene, Det var det levende Ord i al sin Inderlighed.

Pastor Tollestrup begyndte med at vise hen til den Forskellighed, der er mellem Mennesker, i Sind og Skind, legemlig og sjælelig, i Sorg og Glæde, men ogsaa i Tanker; en kan fra Morgen til Aften lade sin Tanke spille i mangfoldige Retninger, der kan være en Sprudlen af Tanker, og saa kan en anden gaa og tumle med de samme Tanker Dagen lang.

Spørger man nu om Grunden hertil, ja, saa er der mange medbestemmende Grunde: Opdragelse, Oplysning, Udvikling og religiøst Standpunkt, men Hovedgrunden maa søges i noget i os selv og beror paa, at de forskellige Sider i vort Sjæleliv er blandet saa underlig sammen af Naturrens eller vel rettere af Guds Haand. Der er ikke to Mennesker, som med Hensyn til deres Sjæleliv er ganske ens, Grundlaget er forskelligt hos os. Det bliver saarvor Opgave paa den Grund, vi staar, at bygge vort Menneskeliv, saa der kan komme en Personlighed ud deraf, og det kan kun gøres ved Guds Hjælp.

Taleren gav derefter en interessant Skildring af de 4 menneskelige Temperamenter eller som de med fremmede Ord kaldes: det sangvinske, det melankolske, det koleriske og det flegmatiske Temperament, og viste, hvorledes det gælder om fra Barns Ben at tage forstaaeligt paa disse forskellige Naturer, særlig i Undervisningen, saa de ikke forkvakles. Taleren viste ogsaa, at Gud har Brug for os alle med de forskellige Sind og Anlæg, og med Apostlene som Forbillede viste han, hvorledes Gud lutrede dem i Smeltedigelen, saa hans eget Billede kom frem i dem.

Provst Meinertsen takkede Talerne, og med Sangen „Klokken slaar“ sluttede Mødet.

29.9.1922

Foreninger Mikkeldagsmøde i Præstø.

Fredag den 29de September. Gudstjeneste i Kirken Kl. 2. Pastor Lundby, Vemmelev, prædiker og Provst Meinertsen holder Altergang.

Møde paa Frederiksminde Kl. 4½. Højskoleforstander Kvaale fra Norge og Pastor Lundby taler.

Adgang til Mødet 75 Øre.
Meinertsen og Dam.

Næstved Tidende den 23.9.1922

Fredag Eftermiddag holdtes det aarlige Mikkeldagsmøde i Præstø, og dette havde trods den travle Tid og trods Regnvejr hen ad Eftermiddagen vundet ret god Tilslutning.

Der blev talt i Kirken af Pastor Lundby, Vemmelev, der talte over Emnet: Livet og Døden.

Provst Meinertsen, Mern, holdt Skriftetalen og tog til Altars.

Ved Mødet paa Frederiksminde var der mødt saa mange Tilhørere, som der var Plads til i den store Sal.

Efter Sangen: „Nu falmer Skoven trindt om Land“ bød

Provst Meinertsen velkommen og udtalte sin Glæde over at se saa mange mødt.

En gammel Præst sagde engang, at Bibelteksterne var givet os for hele Ugen, ikke alene for Søndagen, og dette er rigtigt.

Vi har tænkt os disse Høstmøder som en Hvilestund efter en travl Tid. Vi vil ønske, at dette Møde maa blive en Hvilestund, hvor vi kan lægge vore Bekymringer i Herrens Haand.

Forstander Kvaale

holdt derefter et fortrinligt, dybt fængslende Foredrag, som vi ikke skal forsøge at give noget egentlig Referat af. Det var et af de Foredrag, der absolut skal høres, for at man kan faa noget ud af det.

Han begyndte med at vise hen til Krigsskuepladsen i Frankrig, hvor han havde været, hvor hele Byer og Egne med Landskaber var jævned med Jorden, og alt laa i Ruiner. Døden herskede over det hele, hvor før Byer og frugtbare Kornmarker havde været. Alt var Død og Ødelæggelse.

Taler 1: Højskoleforstander Kvaale, Norge

Taler 2: Pastor Lundby, Vemmelev

144 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Næstved Tidende den 30.9.1922:

Mikkeldagsmødet i Præstø.

Dette havde ogsaa en Mand som Professor Heegaard naaet til at bekende. Han begyndte med at bygge paa Videnskaben; men den kunde ikke skaffe ham Tryghed. Han var en søgende Sjæl, men han fandt dog tilsidst Hvile i Kristendommen som den faste Ankerplads. Ja, det gamle Ord slaar nok til, at Gud er god for dem, som søger.

Mange har søgt som Heegaard, og naet til at bekende, at der er en levende Gud til, mange jævne, men rørende Træk fortalte Pastor Lundby herpaa; bl. a. fortalte han om en dansk Sømand, der laa haardt syg i Hull. Han havde ikke hidtil haft mange Tanker om Kristenlivet, og selv Bønner „Fader vor“ kunde han ikke huske; men der var nogle Strofer, han engang havde hørt, som nu, da han havde Brug for dem, dukkede frem: „Du bjerger den bævende Due“. Der blev sendt Bud efter den danske Sømandspræst, og han forstod Sømanden og bragte Fred i hans søgende Sjæl, bjergede den bævende Due.

Vor Tid er en slem Tid, men mange staar søgende efter at finde en fast Ankerplads. Tiden trænger til Gud, for kun i Kristendommen findes den faste Ankerplads. Gud er den givende, vi de modtagende, og lærer vi for Alvor at tage mod hans Tilbud og søger hen til hans rige Naade og Kærlighed, da naar vi til den faste Ankerplads.

Provst Meinertsen bragte Talerne en Tak for det gode Møde og udtalte Haabet om, at det ogsaa havde været en god Hvilestund for Tilhørerne.

Med Aftensangen: „Fred hviler over Land og By“ sluttede Mødet.

Paa disse Ruiner sad en ældre Kone som i stille Bøn. Da vi kom i Tale med hende, fortalte hun os, at hendes Søn var faldet dér, og nu havde hun haft et Møde med ham, og hun havde aldrig været sin Søn saa nær som nu.

Det var to Tidsstrømninger, vi her stod overfor. De vilde Naturkræfter og Menneskehjertets stille Inderlighed. Hvilken er den stærkeste af disse to, spurgte Taleren; og dette gav han i en længere, varm og fængslende Tale Svar paa. Han viste, hvorledes man allerede i det gamle Grækenland var inde paa disse 2 Strømninger, nogle mente, at man kun gennem Naturen kunde lære at forstaa alt, medens andre mente, at Mennesket først maatte lære sig selv at kende — og han viste, hvorledes de 2 Livsstrømninger havde kæmpet op gennem Tiderne, men hvorledes det gjaldt om, at Menneskene finder ind i sig selv, lærer sig selv og sin Gud at kende — kun Kristendommen kan fuldt ud frigøre Mennesket, saa det naar frem til det, som Gud har tænkt med os. Vi skal lære at finde ind til Gud, saa vi kan sige: „Dig vil jeg følge, i Livet og Døden den rullende Bølge“.

„Jeg har baaret Lærkens Vinge.“

Pastor Lundby, Vemmelev, holdt et religiøst Foredrag. Han begyndte med at vise hen til de Grusomheder, Tyrkerne nu lige har forøvet i Lilleasien og særlig i Smyrna, og som bringer mange til at spørge, om der da ikke mere er nogen Tryghed eller fast Ankerplads i Livet, og som Svar herpaa viste Taleren saa hen til Kristendommen. Gud er stadig den faste Ankerplads.

29.9.1923

Mikkeldagsmødet i Præstø.

Lørdag den 29. September
Kirkegudstjeneste Kl. 2.

Pastor Monrad Frantzen, Østeregesborg, prædiker og Pastor Jørgensen, Langebæk, holder Altergang.

Kl. 4^{1/2} Møde paa Frederiksminde, hvor

Forstander Nørgaard, Antvorskov, og Pastor Monrad Frantzen taler.

Adgang 75 Øre.

Meinertsen & Dam.

Næstved Tidende den 25.9.1923

Mikkeldagsmødet i Præstø,

der nu i en Aarrække har været holdt 29. September, blev ogsaa i Aar et godt Møde.

Det var vel besøgt, og der blev talt godt.

Mødet begyndte med

Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Monrad Frantzen, Ø.-Egesborg, prædikede over Jesus Ord til hans Disciple i Mathæus 16. Kap.: Hvad mener I om Jesus, hvis Søn er han! og Peter svarer: Vi tror, at du er Kristus, den levende Guds Søn!

Efter Prædiken holdt Pastor Jørgensen, Langebæk, Skrif-tetalen og tog til Alters.

Mødet paa Frederiksminde

begyndte ved 4^{1/2}-Tiden.

Provst Meinertsen bød velkommen til Talerne og den store Forsamling og efter Sangen: „Nu falmer Skoven trindt om Land“ talte

Højskoleforstander Nørgaard, Antvorskov, ud fra Jonas Lies Bog: „Naar Jerntæppet falder“ om dette at kaste Masken og være sig selv, men dette kan kun ske i Ydmyghed overfor Gud. Det gælder om at søge de ydmyge Steder, hvor Roserne vokse i Dale, for kun der springer den evige Livskilde.

Taleren ønskede ikke Referat af sit Foredrag.

Pastor Monrad Frantzen

talte om dette at være udelukket. Han begyndte med at vise hen til et Billede af Henningsen, der paa en gribende Maade viser de ved Genforeningen udelukkede syd for Grænsen. Hvad de lider, genspejler sig i deres Ansigter, saa man forstaar dem. De lider; det er Afmagten. Der er kun et, der kan hjælpe, det er Kærligheden, og den udtaltes gennem de Ord: I er ikke glemte. Og tilbage vil de svare, at i den Kærlighed ligger Haabet, Hjælpen i Nøden.

Taleren viste ogsaa, hvorledes den rent menneskelige Fattigdom udelukker, idet saadanne Mennesker aldrig faar Del i de Goder, der skaber Glæde. Der skal Retfærdighed til for at mildne deres Dage.

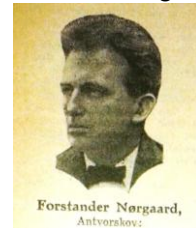
Taler 1: Forstander Nørgaard, Antvorskov højskole

http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Uddannelse_og_undervisning/H%C3%B8jskoleforstander/Frederik_N%C3%B8rgaard

Taler 2: Pastor Harald Monrad-Frantzen, Øster Egesborg

<http://www.darlington.dk/page82.html>

245 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Forstander Nørgaard,
Antvorskov:
Frederik Nørgaard

Næstved Tidende den 30.9.1923:

Men der er dog en Form for Udelukkelse, der er større, nemlig den aandelige Udelukkelse; de faar ikke Del i det Aandens Lys, som skaber den rige Glæde. De er for Alvor udelukkede. For ca. 100 Aar siden var det, under Rationalismen, en mørk, aandelig Tid, og det er Grundtvigs store Fortjeneste, at han skabte Lys og fik lukket op for Gudsanden. Og selv den Dag i Dag er der kristelig udelukkede. Folk, der ikke vil høre, der er intet, der kommer i Bevægelse hos dem, naar de hører om Livets store Sandheder. Deres Vej fører uden om, hvor Livsglæden bor.

Synden kan have en kortvarig,

indbildt Glæde, men den fører bort fra Gud, til Udelukkelse.

Der er kun et, der kan hjælpe, nemlig Guds Kærlighed, og den har vi Lov at forkynde. Guds Kærlighed strømmer ind til alle, der vil tage imod den, saa de faar nyt Liv og Lys i Jesus Kristus, vor Herre.

Provst Meinertsen takkede for de varme, gode Ord, der har lydt fra de to Talere. Det er saadanne Ord, der bringer Sol-skin ind i vort Liv og lærer os vor Gud og os selv at kende.

Med Aftensangen: „Naar Solen ganger til Hvile“ sluttede Mødet.

29.9.1924

Mikkeldagsmødet i Præstø.

Mandag den 29. September.

Kl. 2 Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Thomsen, Samsø, prædiker.

Kl. 4 Møde paa Frederiksminde med Foredrag af Forstander Morten Nielsen, Lundby Landbrugsskole, og Pastor Berthelsen, Fakse.

Adgang til Mødet 75 Øre.

Dam og Meinertsen.

Næstved Tidende den 23.9.1924

Mandag havde som foregaaende Aar vundet god Tilslutning. Det blev et godt Møde. Der blev talt gode Ord af Pastor Thomsen i Kirken og af Forstander Morten Nielsen og Pastor Berthelsen paa „Frederiksminde“.

Mødet begyndte med

Gudstjeneste i Kirken,

hvor Pastor Thomsen prædikede udfra Lucas-Evangeliet, hvor der fortælles om Apostlene, at disse efter Himmelfarten vendte tilbage til Jerusalem med Tak til Gud og med stor Glæde i deres Hjerter. Denne Glæde var Sejrsglæden. Deraf skal vi lære aldrig at opgive Haabet om, at vi ogsaa kan sejre over Syndens og Dødens Magter.

Efter Prædiken holdt Pastor Thomsen Skriftetalen og tog til Alters.

Mødet paa „Frederiksminde“.

var besøgt af saa mange, som der var Plads til i den store Sal.

Provst Meinertsen bød velkommen og mindede om Mikkeldagens Historie. Gaar vi længere tilbage i Tiden, var Mikkeldag en Helligdag, og den blev lige til Struensees Dage helligholdt med Gudstjeneste i Kirken. Vi vilde ogsaa gerne give denne Dag et lidt festligt Præg, derfor disse Møder.

Efter Sangen „Nu velkommen enhver under Ungdommens Tag“ talte

Forstander Morten Nielsen

om Ungdommen, dens Krav og Uddannelse og de ældres Pligt til at støtte de unges Krav.

Vi kan kun pege paa nogle Enkeltheder i dette Foredrag. Det var saa indholdsrigt og samtidig saa personligt præget, at det ikke lader sig gøre at give et blot nogenlunde fyldestgørende Referat.

Taleren tænkte særlig paa den Ungdom i 14—16 Aars Alderen, der endnu ikke er naaet frem til Bevidsthed om, hvad den vil.

Taler 1: Forstander **Morten Nielsen**, Lundby landbrugsskoleTaler 2: Pastor **Bertelsen**, Fakse

224 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Mikkeldagsmødet i Præstø

Morten Nielsen

Næstved Tidende den 30.9.1924:

planter og selv passer op gennem Udviklingen til Høst, og som den ogsaa faar Indtægten af. Det er Tanker, som vi i Landboskolekredse ikke staar fremmed overfor.

Der skal Forstaaelse og Støtte til fra Hjemmenes Side, og Hjemmene skal have Bevidstheden om deres Ansvar.

Pastor Berthelsen, Fakse,

talte derefter om Hviledagen her til Lands, Søndagen. De fleste tager det som noget selvfølgeligt, at der efter 6 Dages Arbejde følger Hviledag; men det er alligevel ikke saa selvfølgeligt.

Tal. omtalte Søndagens Oprindelse og fortsatte: Der er Velsignelse ved den, fordi den er givet os af Gud.

Da Jesus kom til Jorden, var der en utrolig Masse Bestemmelser om Sabbatsdagen, hvoraf mange var rent ud latterlige. De var sat af Farisæerne. Jesus lod Dagen staa, som den gode Dag fra Gud, men han kom dog snart i Strid med Farisæerne om den, fordi han ogsaa helbredede Folk paa en Sabbatsdag og i det hele gjorde mange gode Gerninger paa Hviledagen.

Hvordan bruger vi nu Søndagen. Ja, der arbejdes meget hos os om Søndagen — mange Møder henlægges til om Søndagen, politiske Møder, Generalforsamlinger, og en Masse Forlystelser, Sportsfester m. v. Det er ret naturligt, at der foretages en Del Udflugter om Søndagen, ligesom ogsaa andre Ting i travle Tider kan foretages om Søndagen; men det er ved at blive saaledes, at der ikke er noget ved en Søndag, naar man ikke er paa Farten. Men det er meget forkert, for Søndagen er først og fremmest Hjemmets og Kirkens Dag.

Nu er Søndagen ofte lidt mere anstrengende end de andre 6 Dage, og dette er ikke uden Skyld i den megen Nervøsitet, der findes rundt om.

Det skulde være en Samvittighedssag for os at holde Søndagen som Helligdag. Og lad os lade vore Børn og vore unge mærke, at Søndagen skal være en Solskinsdag i vort Liv, at den er Guds kære Gave til os, Dagen, der bringer Bud fra den levende Gud, og kommer som Dagen, Herren har gjort, der skal hans Tjenere fryde.

Man taler saa meget om, at Ungdommen er Fremtidens Bærere, men vi taler kun sjældent om, hvem der ejer Nutiden og har Ansvar. Det har vel alle vi, som er kommet til Skelsaar og Alder og udfører et Manddomsarbejde til Gavn for Samfundet. Vi har alle Ledelsen af Ungdommen og Ansvar, burde i alt Fald have det. Men denne Ledelse og dette Ansvar var det, viste Taleren ved Eksempler, mange Steder lidet bevendt med.

I Alderen 14—16 Aar begyndte de unge at granske over Livets Problemer, og de bliver da som oftest overladt til at søge deres Visdom blandt jævnaldrende, og her faar de saa samlet en Del Erfaringer om mange store Spørgsmaal paa en alt andet end heldig Maade, i Stedet for, at Hjemmene skulde tage disse Spørgsmaal op og vejlede de unge.

Tænk paa det seksuelle Spørgsmaal. Her er det Forældrenes Pligt at give Oplysninger; det nytter ikke her at henvise til Skolen. Paa det kirkelige Omraade staar vi godt her i Sydsjælland. Der blev gjort et godt Arbejde af flinke Præster og af K. F. U. M. og K.

Paa den menneskelige, legemlige Udvikling er vi ogsaa godt med.

Der maa særlig lægges an paa den folkelige Udvikling gennem Aftenskoler, Ungdomsforeninger og landøkonomiske Foreninger; men det maa være saaledes, at alle disse arbejder i Samling. Dette skorter det paa nu.

Der maa ogsaa blive nogen Tid til at være i Hjemmet. Dettets Samliv maa ikke forsømmes.

Taleren omtalte til Slutning nogle interessante Skoletanker, Amerikanerne for Tiden beskæftiger sig med. Denne f. Eks., at Landbougdommen faar et Stykke Jord, som den tilsaar eller

29.9.1925

**Mikkeldags-
mødet
i Præstø**

Tirsdag d. 29. September.

Kl. 2 Gudstjeneste med Altergang. Pastor Ring, Næstved, prædiker og holder Skriftetalen.

Kl. 4 Møde paa »Frederiksminde«. Pastor Kring, Stege, og Lærer Ravnmark, Spjellerup, taler. Adgang 75 Øre.

Dam og Meinertsen.

Næstved Tidende den 28.9.1925

Taler 1: Pastor Hans Janus Kring, Stege

<http://www.disdanmark.dk/forum/read.php?5,265118>

Taler 2: Lærer K. Ravnmark, Spjellerup

162 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Næstved Tidende den 30.9.1925:

**Mikkeldagsmødet
i Præstø**

Tirsdag Eftermiddag havde som foregaaende Aar ret god Tilslutning, og der blev talt godt baade i Kirken og ved Mødet paa „Frederiksminde“.

Mødet begyndte med Gudstjeneste i Kirken, hvor Pastor Ring, Næstved, prædicatede ud fra Paulus' Brev til Menigheden i Theselonika. Efter Prædiken holdt Pastor Ring Skriftetalen og tog til Alters.

Mødet paa Frederiksminde.

Efter Sangen: „Lær mig Natens Stjerne“, bød

Provst Meinertsen, Nern,

velkommen og mindede om, at vore Forfædre samledes paa Mikkeldag som en Helligdag. Der skulde prædikes om Englene som Guds Sendebud for Høstens Gaver. Det er derfor en god gammel Skik at holde Høstfester og samles i en Tak til Gud for Høstens Gaver.

Lærer Ravnmark, Spjellerup, talte derefter ud fra Linierne i Grundtvigs Sang: „Mens Graven kastes, Vuggen gynger“, og viste, hvorledes disse Linier passer saa godt paa Menneskers Levnedsløb, hvor det gælder at udvandre de gamle Dag, og at den nye Dag er inde. Hver Dag har sin egen Opgave, vikerer jo dette, at Spørgsmaal dukker op og optager vort Sind, for saa atter at forsvinde.

Det er Døgnet Spørgsmaal, men der er ogsaa Spørgsmaal af anden Art. Spørgsmaal, som forplanter sig fra Slægt til Slægt, og lige ivrigt til enhver Tid tages op og drøftes af hvert eneste Slægtled. Dette gælder saaledes Spørgsmaalet om Opdragelse og Oplærelse af den vordende Ungdom. Det er lige vigtigt til alle Tider. Der er noget bestikkende i det Ord, man saa tidt hører, at det bedste, vi kan give vore Børn, er en god Skoleoplysning. Men det er ogsaa kun bestikkende, for det bedste man kan give sine Børn er, at vi selv lever Livet saaledes, at vi kan se vore Børn lige i Øjnene og bede Dem følge i vort Fodspor. Det er Livets Magt, og det er den stærkeste.

Derfor er der al god Grund til at begynde med Opdragelse paa os selv.

Vi skal begynde inde fra, fra vor egen Livsførelse, thi „hvo ej kan bygge sit eget Hus, hvad stort han bygger gaar og i Grus“ Dag og Daad er Kæmperim, siger Digteren, og de hører sammen. Dag og Daad skal bestaa deri, at vi faar givet Ungdommen Syn og Sans for aandelige Værdier, saa de ikke drukner i den materialistiske Verden.

Ordet, der tales, skal være Daad, det skal være myndigt, saa det brænder sig ind i en og skaber Liv, uden det er det død Tale. Ordet skal være Vidnesbyrd om det største, om selv Livet.

Saadanne Vidner har vel de fleste af os mødt paa vor Vej, og mødt dem saaledes, at vi selv kom ind under Livet, saa det blev den stærkeste Magt i os.

Ja, Gud hjælpe os til at leve vort Liv saaledes, at det med Sandhed kan siges, at vi satte Livet ind for det bedste.

Pastor Kring, Stege,

talte ud fra Philips Ord ved et Møde mellem Frelseren og

Apostlene: „Vis os Faderen, det er os nok“, og holdt her ud fra et dybt religiøst Foredrag, som ikke lader sig referere.

Han viste, hvorledes det var Philip nok at se Guds Faderhaand og mærke Guds Faderherte slaa. Det var Jesus Hovedopgave her paa Jorden at vise os Faderen, og oplade Øjet for, at bag alt vaagede Guds Faderhaand over os, og tillige, at han og Faderen var et. Men der maatte dog et Golgatha til, for at de tiifulde kunde forstaa det.

Provst Meinertsen

bragte Taleren en Tak for deres gode Ord og takkede alle, der var kommet til Stede.

Med Afsyngelsen af Verset: „Gaa da frit enhver til sit“ sluttede Mødet.

29.9.1926

Mikkeldagsmødet
i Præstø Onsdag d. 29. Septb.

Gudstjeneste i Kirken Kl. 1½. Pastor Monrad Frantzen, Øster Egesborg, prædiker og holder Altergang.

Kl. 4 Møde paa Frederiksminde med Taler af Højskoleforstander R.s. Nielsen, Sørslev, og Pastor Jensen, Keldby.

Adgang 75 Øre.

Paa Indbydernes Vegne:
Meinertsen. E. Dam.

Næstved Tidende den 24.9.1926

Mikkeldagsmødet
i Præstø.

Onsdag Eftermiddag holdtes efter Indbydelse af Udvalget for Folkemøder i Sydsjælland det aarlige Mikkeldagsmøde i Præstø.

Mødet begyndte med Gudstjeneste, hvor Pastor Monrad Frantzen, Ø. Egesborg, prædikede ud fra Ordene i Mathæus Evangelium, hvor Jesus, da han var kommet ned ad Bjerget, talte til Folket.

Efter Prædiken holdt Pastor Monrad Frantzen Skriftemaal og tog til Alters.

Der var mødt mange til Gudstjenesten, og der var en ret stor Altergang.

Mødet paa Frederiksminde begyndte med Sangen „Nu falmer Skoven trindt om Land“.

Provst Meinertsen bød velkommen og udtalte Haabet om, at den Aandens Varme, vi hørte Tale om i Kirken, maatte forplante sig ogsaa til dette Møde.

Man sang derefter „Flyv ud mit Korn i Mulde“, hvorefter

Højskoleforst. R.s. Nielsen, Sørslev, talte om Nordens Apostel Ansgar.

Taleren begyndte med at minde om, at disse Efteraarsmøder peger tilbage til Saatiden, da Kornet lægges i Mulde, spirer op og vokser frem til Høst.

En Mand, der saæde god Sæd, som spirede op og bar god Frugt, og hvis Minde vi hædrer og er omhyggelig for at værne om, var Nordens første Biskop, Ansgar.

Taler 1: Forstander Rasmus Nielsen, Sørslev

http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Uddannelse_og_undervisning/H%C3%B8jskoleforstander/Rasmus_Nielsen

Taler 2: Pastor Jensen, Keldby

175 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Rasmus Nielsen

Næstved Tidende den 30.9.1926:

der i en Sang. Men den første Kirke byggedes i Hedeby (Slesvig); i 860 byggedes en Kirke i Ribe, og der gaves Tilladelse til at ringe med Klokker.

Et Par Gange blev Ansgar sendt til Sverrig for at forkynde Kristendommen der. Det var en svær Gerning, der var lagt paa hans Skuldre; men han satte dog Kristendommen i Gang her, saa den aldrig senere gik i Staa. Den Sæd, han saæde, groede og bar rig Frugt. Han gav alt, hvad der stod til hans Raadighed, ja, han var endogsaa parat til at give sig

selv, sit Liv, som Indsats for sin Tro. Han var en gavmild Mand, der gav alt, hvad han ejede, til de fattige, en ædel, fin Mand, der vilde tjene og aldrig forlangte andet, en Kristen, der fulgte sin Herre i Sporet. Han døde med Ordet paa Læberne: Herre, i din Haand befaler jeg min Aand.

Vi priser hans Minde bedst ved at pleje den Sæd, han har lagt i den danske Jord, at den kan bære rig Frugt.

Da R.s. Nielsen straks efter Foredraget, der hørtes med megen Opmærksomhed af den store Forsamling, skulde forlade Mødet, bragte Provst Meinertsen ham en Tak for Foredraget.

Man sang „Der skinner en Sol i Lys og Løn“, hvorefter

Pastor Jensen, Keldby,

meget fornøjeligt fortalte Drachmanns fortrinlige Eventyr „Prinsessen og det halve Kongerige“, som yderligere uddybedes med nogle lærerige og træffende Betragtninger, men han ønskede dem ikke refereret.

Provst Meinertsen takkede. Der er talt her ved Mødet sandt om smaat og stort og jævnt om alt det høje. Derfor vil vi sige Tak til Taleren for Ordet, og Tak til alle, der er kommet som Tilhørere for at lytte til Ordet. Med Sangen: „Altid frejdig, naar du gaar“ sluttede Mødet.

Til Minde om denne Mand blev der nylig holdt stor Fest i Ribe, hvor alle Danmarks Bisper gik foran i Processionen, og mange Tusinde Mennesker fulgte efter, for at fejre 1100 Aars Dagen for Ansgars Virken i Danmark.

Taleren gav en god Skildring af denne Danmarks første Apostel og hans store Gerning i Danmark og Sverrig. Vi ved, at han var optaget i et Kloster i Frankrig. Om hvem hans ellers var, ved vi intet. Han opdrages i Klosteret, og der havde han sine stille Drømme og levede ellers stille indadvendt. Da Ansgar var 13 Aar, døde den store Kejser Carl, og alt, hvad der fortaltes om denne store Mand, gjorde et dybt Indtryk paa ham, denne mægtige Mand, der nu kun var en Støvhob, og det slog ham, at denne Verdens Storhed var der intet ved. Derimod viste en Drøm ham en anden Vej. Han saa her en herlig Verden, hvor Engleskarene priste Gud, og der lød en Røst, som sagde: Gaa og kom tilbage til mig. Denne Drøm fik afgørende Betydning for Ansgar; den lærte ham, at han skulde være lydige mod sin Gud. 22 Aar gammel kom han til det skønne Korouf Kloster i Sachsen og levede her et herligt stille Liv, men derfra blev han saa sendt til Danmark for at forkynde Kristendommen.

Grunden var, at Kong Harald Klak søgte Hjælp hos Kejser Carl mod en Medbejler i Jylland, og Hjælper kunde han kun faa, naar han lod sig døbe; nogen særlig Lyst dertil havde Harald Klak ikke, men han maatte. Daaben var en stor Højtidelighed; straalende blev han udstyret; men da han vendte hjem, fulgte Ansgar med som Harald Klaks Huspræst og tillige for at prøve paa at omvende Danerne til den kristne Tro.

Omvendelsen gik smaat. Sen var Marken at besaa, Senegræsset ondt at dæmpe, som det hed-

29.9.1927

Mikkeldagsmødet

i Præstø Torsdag den 29. September:

Kl. 2 Gudstjeneste i Kirken. Pastor Tollestrup, Toksværd, prædiker og holder Altergang.

Kl. 4 Møde paa Frederiksminde. Foredrag af Pastor Nørgaard, Storehedinge, og Højskoleforstander Nørgaard, Vestbirk.

Adgang til Mødet 75 Øre.

Paa Indbydernes Vegne:

Meinertsen og Dam.

Næstved Tidende den 23.9.1927

113 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Næstved Tidende den 30.9.1927:

Mikkeldagsmødet i Præstø,

som Indbyderne for Folkemøder i Sydsjælland indbyder til, havde, trods den travle Tid, samlet ret god Tilslutning.

Mødet begyndte med

Gudstjeneste i Kirken,

hvor Pastor Tollestrup, Toksværd, prædikede over Apostelen Johannes' Fortælling om Jesus Møde med den samaritaniske Kvinde ved Brønden.

Efter Prædikenen var der Altergang, og ved 4-Tiden holdtes der et godt besøgt

Foredragsmøde paa Frederiksminde.

Provst Meinertsen bød velkommen. Man sang derefter den gamle Høstsalme: „Nu falmer Skoven trindt om Land“.

Provst Meinertsen: Inden jeg giver Ordet til Forstander Nørgaard, der er ukendt paa denne Egn, maa jeg sige, at det er den Mand, der har sat Arbejdet i Gang med at faa indrettet og samlet et Grundtvigsmuseum i Udby Præstegaard.

Værelserne er i Stand, men der mangler endnu en Del Grundtvigvenstande, før Musæet kan aabnes. Vi haaber, at det vil lykkes os at faa en god Samling af grundtvigske Minder, saa Musæet kan blive aabnet.

Derefter talte

Forstander Nørgaard:

For omtrent 100 Aar siden boede der paa Fyn en Smed som hed Søren Peder. Han var en almindelig Landsbysmed, men der var noget andet ved ham som gjorde, at hans Navn var værd at nævnes. Han var en fornøjelig Mand, der fortalte en god Historie, og han havde et udmærket Humør. Men han var ogsaa en god, alvorlig Mand, der var værd at gæste. Denne Smed havde paa sit Hammerskaft, sin Ambolt og flere Steder skrevet: „Ogsaa for Evigheden“. Det undrede man sig over; man forstod ikke, hvad hans Hammerskaft kom Evigheden ved. Men han har rimeligvis ment, at for Gud, der ser alt, selv den mindste Ting, kunde et godt Arbejde have Betydning i Guds store Husholdning. Han har taget sin Gerning op som givet ham af Gud og at gøre det til Guds Ære.

Mellem Smeden Søren Peder og Professor Rs. Nielsen havde der fra Børn af udviklet sig et Venskabsforhold. De var vokset op sammen, men gaaet hver sine Veje. Videnskabsmanden, Professor Rs. Nielsen, var en ejendommelig Mand, lærd, men han forstod at bane Vej for Videnskaben ud til det menige Folk og han holdt Venskabet vedlige med den gamle Smed, og det var meget fornøjeligt at høre Taleren fortælle derom.

Taler 1: Pastor **Nørgaard**, Store Heddinge

Taler 2: Forstander **Kristen Nørgaard**, Vestbirk højskole

http://da.wikipedia.org/wiki/Vestbirk_H%C3%B8jskole

Da Smeden laa paa sit yderste, sendte han et Brev til Rs. Nielsen, der straks rejste over til Smedens Sygeleje, og dette sidste Møde ved Søren Peders Dødsseng blev en grænsende Afslutning til Trøst for begge Parter, for ogsaa den lærde Professor lærte meget af den jævne Smed med sin Trang mod Evigheden. For det er saaledes, at alt, hvad vi har med at gøre, selv i vor travle Tid, maa blive Gud til Ære. Det er Meningen med vort Liv.

Pastor Nørgaard, Storehedinge, talte ud fra Høsten, som det ligger saa nær at minde om ved et Møde som dette. Høsten skal tages som en Gave, vi alle er fælles om, enten vi bor paa Land eller i By, fordi vi alle skal leve af den. **Høstens Arbejde og Glæde er forunderlig, og næppe noget andet Arbejde giver bedre Fællesskab, fordi vi alle føler, den er til fælles Behov.**

Vi maa paa alle Omraader lære at tænke fælles ogsaa paa det aandelige Omraade; der bliver vi saa let Enere. Vi mangler Samfundsfølelse og Fællesskab. Vi tænker for meget paa os selv og mener ikke, at de andre kommer os selv ved. Det gælder baade i og udenfor Kirken. Det vilde være meget glædeligt, om en stærkere

Fællesfølelse maatte vokse frem, som Gud kalder paa de Kristne, som det hedder i Salmen:

Lifligst dog det klinger, helst om Høsten,
i den stille, svale Aftenstund,
gennem Jorderig gaar Himmelrøsten,
kalder Sjælen til sin Hvile ind.

Det er det store fælles, Himmelrøsten, der kalder Gud til det store Fællesskab. Hvis vi f. Eks. over for den megen Nød iblandt os kan sige, at det ikke kommer os ved, saa er der noget galt ved vort Liv og der vindes ingen Glæde ved vort Arbejde. Vi skal lægge Øre til Himmelrøsten, den kalder paa mig og dig, at vi Mennesker skal føle med hverandre, og at vi er paa Vandring mod det høje Maal.

Provst Meinertsen takkede Talerne. Her er ogsaa talt om Hindringer for det aandelige Liv, men som, Rs. Nielsen, der her er talt om, engang sagde, det gælder om at omskabe Hindringer til Betingelser; naar det tages op i Vor Herres Navn bliver det til Velsignelse. Det er i Mødgangens Tid, at Aanden øges i os. Tak for i Dag.

Med Sangen „Dejlig er Jorden“ sluttede Mødet.

29.9.1928

Mikkeldagsmødet i Præstø

afholdes som sædvanlig **Lørdag den 29. September**, Kl. 2, i Kirken, hvor Pastor Jersien prædiker og Sognepræst, Pastor Smith, Præstø, holder Altergang.

Kl. 4 Møde paa Frederiksmindé, hvor Pastor Jersien og Censor P. A. Rosenberg taler og læser op.

Dam og Meinertsen.

Præstø Avis den 24.9.1928

Taler 1: Pastor **Jersin**, Væggerløse

Taler 2: Censor **P.A. Rosenberg**, København
http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Kunst_og_kultur/Litteratur/Forfattere/P._A._Rosenberg

145 betalende voksne deltagere a' 0,75 kr.

Næstved Tidende den 1.10.1928:

Mikkeldagsmødet i Præstø.

—
—
Præstø.

Det aarligt tilbagevendende Mikkeldagsmøde i Præstø indlededes med Gudstjeneste i Kirken.

Her prædikede Pastor **Jersin**, Væggerløse, fh. Herlufmagle, ud fra Fortællingen om Zakæus og understregede, at det er ikke blot Tro, der gør det, men Gerninger; thi det, der først greb Zakæus ved Jesus, var, at her stod han overfor en Mand, der ikke blot prædikede, men som levede som Tolderes og Synderes Ven, og han saa, at hos Jesus dækkede Tro og Liv hinanden.

Pastor **Smith**, Præstø, holdt Altergang.

Mødet paa „Frederiksmindé“.

Ved Mødet paa „Frederiksmindé“ indledede Provst **Meinertsen**, Mern, med et Velkommen. Vi kan i Aar med særlig Glæde mindes Høsten, fordi vi har faaet en god Høst og faaet den godt i Hus. I gamle Dage var Mikkeldag en Helligdag, og i Ritualerne staar, at man skal særlig prædike om Englene, d. v. s., man skulde takke. Vi tror, der er et Samvirke mellem vor Gerning og Herrens Velsignelse, og vi vil da ogsaa ønske, at den Gerning, der i Dag øves paa dette Møde, maa være en saadan, at Herrens Velsignelse kan være over os.

Pastor **Jersin**, Væggerløse.

Jeg vil gerne tale om noget af det mest selvfølgelige, der er til, nemlig dette: at være sig selv. Jeg siger til de unge, naar de kommer og vil giftes: Pas paa at være jer selv. Det er nemlig ikke Kærlighed at opgive sit Selv for en anden, men det er Kærligheden, hvis man i egentligste Forstand bevarer sit Selv.

Vi elsker hos hinanden den Livets Mulighed, vi har set i hinandens Sjæle.

Vi skal ikke blødsødent klappe og rose hinanden, hvor vi ikke er det værd. Men vi skal søge at faa hinanden højere op ved at appellere til hinandens egentligste og bedste Selv.

Det er en af Menneskelivets Gaader, at ikke alene vort Legeme kan angribes af Sygdom, men ogsaa vort Sind.

De sindssyge kan ikke — tilsyneladende — være sig selv. Men jeg vil dog tro, at det er den Side af Sindet, der vender ud til Verden, der formørkes, medens den Side, der vender ind til Gud, er urørlig.

Taleren nævnte nu som Eksempel paa Mennesker, der ikke er sig selv, Mænd, der gik for meget op i offentlige Sager, Mænd, der ikke kunde beherske sig overfor stærke Drikke osv.

Man snakker saa meget om det personlige, og saa er det dog saadan, at der Dag for Dag foregaar en stor Udjævning. De mange særprægede Personligheder forsvinder, saa vi mere og mere kommer til at ligne hinanden.

Dialekterne forsvinder desværre, fordi Mennesker sætter en Ære i at kunne tale det kedelige Rigssprog. Hertil bidrager Samfærdselsmidlerne, Radioen og Dagspressen. Alt det indknebne, der før var, forsvinder, naar man kan sidde hjemme i sin Stue og faa Timer efter faa at høre, hvad der er foregaaet i Japan.

Mennesker kan i vore Dage ikke faa Lov til selv at gaa og tumle med et Spørgsmaal — det er fra saa mange Sider besvaret i samme Øjeblik, det kommer frem.

Det synes, som om mange Mennesker er personlige, idet de i alle vigtige og gennemgribende Spørgsmaal har en afgjort Mening — og er det saa alligevel ikke saadan, at de fleste har faaet deres Mening gennem Pressen eller fra anden offentlig Side.

Mange lever paa dette og udgiver et Blads Mening for sin egen.

Og det er dog Tilfældet, at hver en lille Bomst, der er vokset i vor egen Have, er meget værdifuldere end den, der er groet af fremmede Kilder.

For hver Slægt, der rykker frem, maa der foregaa en Frigørelse — ingen kan holde Bryllup i sin Bedstemoders Kjole. Derfor skal man ikke være saa forfærdet, om de unge føler Trang til at tage Afstand fra de ældre. Det der er levet ind i et Barns Hjerter

af Fars og Mors Kristenliv, skal nok bære sin Frugt.

De nye Skoletanker gaar efter Sigende vel paa at lade Barnet udfolde sig frit og personligt. Men i Virkeligheden overlader man kun Barnesjælen til sig selv, og denne kan kun udvikles i Fællesskab.

Skal vi se paa, hvad det i Virkeligheden vil sige at være sig selv, skal vi se paa Forholdet mellem Moderen og Barnet. Moderen er i Hjertets ubeskaarne Hengivenhed sig selv.

Det er en saadan Kærlighed — blot meget rigere — vi gaar ind under i Forholdet til Gud.

Hvor Gud bliver alt i alle, der er det, at alle Sjælens Kræfter skal leve op, og der er det, at hver eneste een af os fuldt og helt skal være sig selv.

Censor P. A. Rosenberg

talte om Henrik Hertz.

Ingen anden dansk Digter har skrevet saa mange Skuespil som Hertz. Og kun et dansk Skuespil er blevet verdenskendt, nemlig Kong Renés Datter af H. H.

Der er et vist Fællesskab mellem de to danske Digttere, der er trængt ud i Verden, nemlig H. H. og H. C. Andersen.

Det er blevet Mode, at kalde H. C. Andersen for vor største Digter. Men saa meget jeg elsker hans dejlige Eventyr, vil jeg dog protestere. Hans Eventyr er kun Nips ved Siden af „Hakon Jarl“, og han kommer ikke op i Rækken af de første: Oehlenschläger, Ingemann, Grundtvig og Blicher.

H. H. hører heller ikke til de største Digttere. Naar han derfor er bleven verdenskendt, er det, fordi han er i Pagt med noget udenlandsk. Han henlægger tit sine Skuespil til andre Lande.

Desuden er baade han og H. C. Andersen saa kunstneriske, at de i den Grad har gjort deres Værker færdige, at de ikke taaler, at man flytter saa meget som et Komma. Han er beskednen, har aldrig skrevet et Ord om sig selv og skrev aldrig om Jøder, skønt han selv er Jøde.

Han var lille, grim og næsten baade døv og blind, og dog var han stadig — haabløst — forelsket, først i Johanne Nathanson, derefter i Johanne Louise Heiberg. Han mente, at han havde arvet sit lidenskabelige Sind efter Moderen og sin Selvbeherskelse efter Faderen. Han giftede sig først da han var 53 Aar gl. med en ung Pige paa 17.

Han elskede den danske Natur og alt, hvad der var dansk og har besunget det i sine Sange og Skuespil. Omtrent hver Aften gik han i det kgl. Teater, skønt han næsten hverken kunde høre eller se, hvad der foregik. og da Oehlenschläger spurgte ham, hvor han kunde holde det ud, svarede han: Det er jo mit Værksted.

Hans Hustru overlevede ham i mange Aar, og fra Samtaler med hende fortalte Hr. Rosenberg en Masse Træk, der kastede Lys over Hertz' ejendommelige Personlighed.

Sluttelig læste Censoren paa sin mesterlige Maade Henrik Hertz' Lystspil „Indkvartering“.

— — —
Provst Meinertsen takkede Talerne og Tilhørerne, der ved Mødet paa Frederiksminde talte ca. 150, medens Besøget i Kirken var lidt mindre.

29.9.1929

Mikkeldagsmødet

afholdes som sædvanlig i Præstø d. 29. September.

Da Dagen falder paa en Søndag, afholdes ingen særlig Gudstjeneste.

Ved Mødet, der i Aar holdes paa Hotel „Danmark“, vil der blive talt af Provst Alsbo, Højrup, og Forstander Vagn Møller, Rødkilde.

Næstved Tidende den 25.9.1929

Mikkeldagsmødet
i Præstø.

Søndag Eftermiddag afholdtes det aarlige Mikkeldagsmøde paa Hotel Danmark i Præstø.

Muligvis paa Grund af Planteavlsluststillingen i Næstved var der mødt betydelig færre Tilhørere end sædvanlig.

Provst Meinertsen, Mern, bød velkommen og udtalte Haabet om, at det som sædvanlig maatte blive et godt Møde.

Efter „Nu falmer „Skoven“, talte

Forstander Vagn Møller,
Rødkilde.

Forstanderen udtalte bl. a.:

Den store græske Lærer Sokrates havde en berømt Elev, Plato. Noget af det sidste, denne sagde, var: „Jeg er glad for, at jeg er skabt som et Menneske og ikke som et umælende Dyr. Jeg er glad over, at jeg er en Græker og ikke en Barbar, og jeg er glad for, at jeg har haft Sokrates til Lærer.“

Der er noget stort i dette at være skabt som Menneske. Det gælder saa blot om, at Mennesket faar Lov frit at udfolde og udvikle sig. Som der skal Næring til Planterne, skal der ogsaa til Menneskene. Vi maa passe

paa, at ikke Grokraften tages fra dem. Af at kunne vokse sin egen Vækst og frit udfolde sig gror Glæden. Vi er skabt til Løsning af store Opgaver, og vi bygger videre paa de forudgaaende Slægters Arbejde. Og selv hvor dybt vi falder, bliver der alligevel en Rest af Guds-billedet tilbage i os.

Men vi maa selv øve en
Indsats.

Taler 1: Provst Alsbo, Højrup

Taler 2: Forstander Vagn Møller, Rødkilde højskole

54 betalende voksne deltagere a' 0,50 kr.

Næstved Tidende den 30.9.1929:

„Vorherre velsigner ikke et Nul,“ sagde Peter Rørdam. Dog maa vi ikke gaa med utidige Bekymringer for Fremtiden.

Vi maa sige til de unge: Brug jeres Ungdom, saa I kommer i Pagt med Livet, spær jer ikke inde i Partibaase, men lev Ungdomstiden som et Livsafsnit for sig selv. Kun den, der ret har været ung, kan senere blive en Samfundsstøtte. Dermed være langt fra sagt, at vi trænger til en Ungdom, der har smagt paa lidt af alt. Den gode Vækst gror ofte i det skjulte. Vi har Ordet frem for Dyrene, med det skabes der Daad og vækkes der Sjæle.

Og vi har Anlægget for det evige. Vi har Troen paa vor Gud, der skænker os alt, blot vi vil gøre den ene Ting: at tage imod.

Vi Danske har haft store Lærere. Tænk paa Holberg og paa alle Guldalderens Digtere, men først og fremmest paa den store Folkevækker Grundtvig.

Hankunderøre op og sætte i Gang.

Ungdomssynet og Haabet forlader ham aldrig. Han blev Fører, Skjald og Folkeoplyser for os alle. Han har sunget Bibelhistorie og Fædrelandshistorie ind i danske Børn. Og det er ikke let at sige, hvad vi Danske havde været uden ham. Held for os, vi har haft saadanne Lærere og Førere og navnlig en Kæmpe som Grundtvig.

Efter Sangen „Flyv ud, mit Korn i Mulde“, talte

Provst Alsbo, Højrup,
om Allehelgen.

En af Kirkens vigtigste Opgaver er at hjælpe Folk til Sjælfred. Altid lykkes det vist desværre ikke saa godt. Muligvis er det Kirkens Mænds Skyld.

Kommer vi til katolske Lande, forbavses vi over, hvad de der byder Menneskene til Sjælfred. De har en ejendommelig Fromhed — en Leven Helligdag paa Søgnedagene.

Ved Reformationen afskaffedes nogle Dage, som var helliget de henfarne Sjæle. Dette har gjort vort Kirkeliv fattigere. De fleste af os har sikkert én eller flere, der er gaaet forud. Og disse er sammen med os indenfor samme Kreds.

Helgen her, og Helgen
hisset er i samme Menighed.

I de katolske Lande tænder man Lys paa Gravene og smyker særligt paa Allehelgensdag. Den Dag holdes Mindegudstjeneste, og da mødes Fortid og Fremtid. Da mindes man de, der gik over paa den anden Side, og da tænker man paa den Fremtid, hvor man ikke selv er mere.

Mange vil skyde disse Tanker til Side, fordi de har saa travlt i denne korte Tid, som jo dog intet er i Sæmenligning med Evigheden. Det hjælper intet at prøve at holde Tanken om Døden nede — den kommer dog engang.

For mange er det saadan, at her og hisset er to adskilte Verdener; men det er galt.

Nu er vi Menigheden, men engang har de forudgangne været det — derfor er der Samfund mellem os.

Guds Rige blev aabnet for os i Daaben, men Mennesker piskes ikke ind i det. De vælger selv under Ansvar for deres Sjæls Frelse eller Fortabelse.

Gaar et Menneske her paa Jorden ind i Guds Rige, vil det opleve, at der ikke alene er Samfund og en inderlig Forbindelse mellem alle dem, der hører til Guds Menighed her paa Jorden, men Forbindelsen peger længere ud — ud over Død og Grav. Vi er i de helliges Samfund forbundet med dem paa den anden Side.

Provst Meinertsen udtalte en Tak til de to Talere, og med „Lær mig Nattens Stjerne“, sluttede Mødet.

Mortensdagsmøde den 10.11.1930

Mortensdagsmødet i Præstø.

Vi minder om Mortensdagsmødet i Præstø Tirsdag Eftermiddag.

I Kirken prædiker Pastor Sjøe-Petersen, Kongsted, og Pastor Smith holder Altergang.

Ved Mødet paa Frederiksminde vil Censor P. A. Rosenberg, der er kendt for at være baade en fortrinlig Oplæser og Foredragsholder, tale og læse op.

Næstved Tidende den 10.11.1930

Mortensdagsmødet.

Mortensdagsmødet i Præstø Tirsdag Eftermiddag indledes med Gudstjeneste i Kirken.

Pastor Sjøe-Petersen, Kongsted, prædikede over Jesu Ord i Apostlenes Gerninger: „Det er saligere at give end at tage,“ hvorpaa Pastor Smith, Præstø, holdt Altergang.

— Efter en Pause fortsattes Mødet paa Frederiksminde, hvor desværre kun godt 60 Tilhørere var mødt.

Her bød Provst Meinertsen, Mern, velkommen og udtalte Haabet om, at man maatte faa et godt Møde.

Efter Sangen „Solen sank bag grønne Lund“ talte Censor P. A. Rosenberg om

J. L. Heiberg.

I et sprudlende, livligt og aandfuldt Foredrag gav Taleren et Billede af Heibergs Liv og Digtning. Beklageligt var det kun, at saa faa Mennesker var mødt og hørte dette.

Foredraget, der var spækket med Citater og Gengivelser af store Dele af Heibergs Digterværker, bl. a. af „En Sjæl efter Døden“, lader sig ikke referere.

Vi hidsætter blot nedenstaaende enkelte, korte Afsnit af Taleren:

J. L. Heiberg sad omtrent i en Menneskealder som der alt bestemmende i den litterære Verden her i Danmark. Sagde han

god for et Digterværk, duede det, men syntes han ikke om det, var det intet værd.

Vi véd dog nu, at han af og til saa galt. Bl. a. udtalte han om Ibsens første Skuespil, at det var kun et norsk Laboratoriearbejde. Blichers „Æ Bindstov“ kunde han ikke lide, og H. C. Andersen havde han til at begynde med meget svært ved at forstaa. Hans egen Produktion er meget forskellig og spænder over baade romantisk, realistisk og lyrisk Digtning, men selv om det saaledes kunde synes, som om han var en vidtspændende Aand, vidste han godt selv, at det ikke var Tilfældet, og at han ikke var nogen stor Digter.

Hans første Komædie var en Dukkekomædie, ja i Grunden var alt, hvad han skrev, Dukkekomædie.

Næstved Tidende den 12.11.1930:

Han folte sig som Elev af Oehlenschläger og prøvede baade paa at skrive Tragedier og Komædier, men var godt selv klar over, at det ikke altid lykkedes lige godt. Naar han trods dette blev ved, var det, fordi han som ganske ung havde faaet Oehlenschlägers Ord for, at han nok skulde blive til noget.

Heibergs store Betydning ligger i hans enestaaende dygtige Arbejde som Kritiker. I „En Sjæl efter Døden“ fælder han en skarp Dom over Filisteriet. Han taler om de stakkels Mennesker, der har saa travlt, at de aldrig har faaet Tid til at leve. De Mennesker, som ikke har kunnet glemme helt sig selv og leve for Evighedsværdierne, har ført et mislykket Liv.

— — —
Efter Foredraget læste Hr. Rosenberg paa sin glimrende Maade nogle Scener af Heibergs første Arbejde: „Pottemager Walther“.

Man sang nu „Fred hviler over Land og By“, hvorpaa Provst Meinertsen sluttede Mødet med en Tak til Taleren.

Taler 1: Censor P. A. Rosenberg, København
[http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Kunst_og_kultur/Litteratur/Forfattere/P. A. Rosenberg](http://www.denstoredanske.dk/Dansk_Biografisk_Leksikon/Kunst_og_kultur/Litteratur/Forfattere/P._A._Rosenberg)

54 betalende voksne deltagere a' 0,50 kr.

Dette blev så det sidste Mikkeldags-/Mortensdagsmøde i Præstø, arrangeret af Foreningen af Indbydere til Folkemøder i Sydsjælland